

Sisäänlämpiävä

Syksyn ensimmäinen uuninlämmitys on aina jännä kokemus. Luottavaisin mielin lataan uunin täyteen puita, enkä muista, miten edellisenä syksynä kävi ja sitä edellisenä. Lupaavasti syttynyt uuni puskee kuitenkin kohta savua luukun välistä. Avaan ikkunaa ja ovea, turhaan. Palohälyttimet alkavat huutaa. Koira haukkuu, lämmittäjälläkin alkaa lämmöt nousta. Verkkoon kytketty hälytinkään ei ota sammuaakseen, kun siinä tietenkin on se patteri, jota ei saa pois kuin irrottamalla hälyttimet katosta. Metelin tasaannuttua aletaan kokeilemaan konsteja, joilla uuni saatiin vetämään viime syksynä ja sitä edellisenä.

Oli asia tai yhteys mikä hyvänsä, sisäänpäinlämpiämisen tai -kääntymisen seuraukset eivät koskaan ole hyviä tai toivottuja asioita. Niin on meidän ihmistenkin kohdalla. Jos pidämme aina kaiken sisällämme, saattaa käydä niin kuin uunilleni: savu nousee viimein luukun välistä hallitsemattomasti. Olisi siis hyvä olla kanava kokemuksille, tunteille ja kohtaamiselle. Toisen ihmisen luo vievä asenne kun tuo monesti ympärille ja itselle hyvää mieltä ja välittämisen kokemusta.

Vallitseva aika on ohjannut meitä etäämmälle toisistamme. Seurakunnassa eletään tämänkin ajan keskellä toiveikkaana ja tehdään työtä. Ovet ovat tavalla tai toisella avoimina. Myös kohta valmistuvan kirkon toivotaan muodostuvan paikaksi, jonka jokainen voisi kokea omakseen. Paikaksi, jossa voi piipahtaa tai viivähtää. Kohtaamisen paikaksi suhteessa muihin ihmisiin ja Jumalaan. Ovet ovat auki ulospäin sinua varten.

Palaan vielä alkuun. Jokasyksyisen uuninlämmityksen kaava on aina sama. Sisäänpäinlämpiämisvaiheen jälkeen alkaa avoimien ovien päivä. Kaikki ovet ja luukut ovat auki. Vielä parin päivän perästä savuntuoksu muistuttaa, että ensi syksynä teen toisin. Niin kuin piti tehdä tänäkin syksynä ja sitä edellisenä.

Jukka Kesola
Kappalainen

